

JE TĚŽKÉ PODAT V ČERVENCI ZPRÁVU

Kdyby muže urazil, dostane po hubě, od ženy dostal po rukách, na dlaně a hřbet. Teď chodí sem a tam a ty ruce drží nad hlavou, zkouší, jestli rozštěp dvou duší, onen éterický hnus dokáže fyzickou újmou přebolet, jenže láry fáry.

Dík Praze, čtu v jeho očích. Za milosrdenství, za dary, že posílá příměstský autobus, aby se dořešil někde na konečné, chce val posprejovaného betonu, o který porozbílí klouby, a chce tam kanál, z jehož kouře načte, že sobcem být může,

že vypálen mu bude nový cejch osudu, kdy lze existovat dělitelný jen sám sebou, však není to levné – kupříkladu za lichost jedenáct cáloval by pět Zeyerů a šest Nerudů, v jiných peklech nápodobně, matematika stejná.

A čtu v jeho tepnách: pryč ze vztahů, z toho lejna, v němž, co laskal, zparchantělo, a třeba krví podepsat sebestřednost, která tak naváže tmu, že bude svítat dřív, než by mělo, a hasiče volat, až zotročené světlo, páchnoucí po nitrolaku, ve tři ráno stékat bude po Vinohradské, a kdy zpěv předčasně procitlých ptáků vyzní jak skřípoty plechů –

Z dechu nevyčtu nic. Za mě nezpracované téma, neboť polibkem tiskne se ta, již předtím urážel, pořád ho má ještě moc ráda na to, aby jej vydala všanc městu s kompozicí Jeruzaléma, byl by mrtvý dřív, než by přešel ulici, a po odstřelu škodné vždy kropící vozy.

A jimi báseň ukončím. Nikdy jsem za nimi neběžel, nemám ponětí, kolikáté nebe se odráží v kalužích, zato jsem si jistý, že ho do minuty pozře asfaltová výheň. Pečeme se tu, že kdybych muže urazil, dostanu po hubě.